

Brauer Adrienn
Lennék

Lennék én ábrándos képzet,
elméd legmélyén alvó részlet,
hogyan felébresszem a téli álomban rekedt,
meg nem valósított tetteket.

Lennék én hulló falevélen apró erezet,
mikor az ősztől ragadja az ecsetet,
s búcsúzása a lombtól tör meg a csendet,
szíromkabáttal betakarja a reszkető földet.

Lennék kandalló tűzében ébredő szikra,
ki a rőzsét forró táncra hívja,
s csak bámulnám a láng csóvját,
parázs törpe óriássá válását.

Lennék én első hangszer kezében,
megszólított húroktól morajló daltenger,
magával ragadott percek és órák,
hallgatnám hosszasan tovább és tovább.

S lennék én csak egy lágy fuvallat,
hol lépteim nem érnek talajt,
Könnyedséggel tovaszálnék az égen,
újjaszületnék egy önfeledt nevetésben.